

fundne. Ogsaa med Hensyn til den Fordeling mellem de enkelte Forsikringer af den hele samlede Bonussum, som Fremgangsmaaden medførte, var Resultatet ret tilfredsstillende; men der var selvfølgelig alligevel Mangler til Stede. For det første var det, naar det hele skulde betragtes som en Berigtigelse af Afvigelserne fra Tariffens Forudsætninger, at abstrahere vel meget fra de faktiske Forhold, naar man grundlagde de til Udregningen benyttede Præmiesatser paa en Rentefod af 2 p.Ct. halvvaarlig, medens dog en stor Del af de til Uddeling disponible Midler hidrørte fra en Indtægt, fremkommen ved højere Rente, saa at man endog kunde sige, at det netop var den højere Renteindtægt, der havde gjort Status saa god, at Uddelingen uden Fare kunde finde Sted, i alt Fald i det Omfang, som sket er. Men dernæst var Grundlaget for den benyttede Dødelighed kun acceptabelt, men ikke helt tilfredsstillende. Ganske vist var Dødeligheden netop den i den 15-aarige Periode erfarede; men denne Periode var meget kort, hvorfor den rene Tilfældighed kom til at spille for stor en Rolle, og desuden kunde der ikke stikkes mellem Forsikringerne, efterfom de forsikrede observeredes kortere eller længere Tid efter Tegningen, hvad der altid giver et urent Billede af Dødeligheden i en Forsikringsanstalt.

Opgaven er i hvert Fald en anden nu, hvor det gælder at fastsætte brugbare Regler for Fremtiden. Her faar man lettest et godt Grundlag for Overvejelserne, naar man betragter Forsikringerne i det Øjeblik, de tegnes. Saaledes om Forholdet nu foreligger og med den Viden om Dødelighed og Rentefod, som nu have — og andet kan man ikke benytte — ses den Pris, der efter de nuværende Tariffer betales for en Forsikring, at bestaa af fire Bestanddele: 1) Det, der nu efter den bedst mulige Afvejelse af Chancer med Hensyn til Dødelighed og Renteindtægt netop maa anses fornødent; man kunde kalde det for den „sande“ Pris. 2) Forskellen imellem denne Pris og Tariffens Nettopris: den, der i sin Tid til en vis Grad kan siges at være betragtet som den „sande“ Pris; denne Forskel er altsaa paa en Maade et skjult Tillæg. 3) Det Tillæg, der ifølge den gældende Lov betales ud over Nettoprisen til Sikkerhed mod tilfældige Tab. 4) Driftstillægget, der maa antages at medgaa til at afholde Administrationsudgifter, Løgehonorar, Erhvervsprovision o. s. fr.

Af hvad der saaledes i det hele betales for Forsikringen, er det her kun, hvad der er opført under 2) og 3), som kommer i Be-

tragtning; heraf er det nemlig, at det Overstud vil opstaa, som i sin Tid vil komme til Fordeling. Dog vil dette Overstud ikke netop være lig med det, der efterhaanden samles op af de med 2) og 3) betegnede Tillæg; det virkelige Overstud vil enten blive større eller mindre end denne Sum, idet det vil vise sig, at hvad vi nu ved Overvejelserne antage for det „sande“, kun er tilnærmelsesvis sandt; det slaar ikke nøjagtig til. Sige saa vist, som det er, at der vil fremkomme en saadan Forøgelse eller Formindskelse af det, vi i Øjeblikket anse for det rimeligste — det er jo Hensynet til denne Usikkerhed, som tvinger Anstalten til at have Priser, der ere lidt større end de „sande“ — lige saa sikkert er det, at, hvad der saaledes fremkommer mere eller mindre til mulig Fordeling, maa behandles efter samme Regler, som om det alene hidrørte fra de under 2) og 3) nævnte Kilder til Overstud, for saa vidt der overhovedet skal kunne tænkes paa at opstille nogen rimelig, brugbar Regel for Fordelingen. Det anførte leder derfor til den Hovedregel, at Forsikringerne skulle deltagende i Fordelingen af Overstud i Forhold til den Overpris, der betales for dem; Overprisen, bestemt som Forskellen imellem, hvad der virkelig tarismæssig betales og, hvad der ved Reglernes Fastsættelse maa anses som det „sande“: det, der efter de foreliggende Erfaringer har mest Rimelighed for sig.

„Forsikringsstallene“ skulde efter det sagte bestemmes som proportionale med de nævnte „Overpriser“. Der har derfor fundet Beregninger Sted med Hensyn til alle vigtigere Forsikringsarter, og de i § 6 optagne Tal ere Resultater af disse Regninger. Som man ser af Tallene, har man ikke dannet fint graderede Regler for de forskellige Forsikringsarter, da dette ikke alene vilde være upraktisk, men heller ikke føre til nøjagtige Resultater, medmindre man ogsaa vilde variere Forsikringsstallet, efterfom Betalingen for Forsikringen skete paa den ene eller anden Maade. Efterfom Forsikringen betales med et Indstud een Gang for alle, med en kortvarig Præmie eller med Præmie i hele Forsikringstiden, varierer Overprisen nemlig i Reglen procentvis mere, end naar man ser hen til den Variation, der hidrører fra de forskellige Indtrædelsesaldrer.

At tage Hensyn til den forskellige Indbetalingsmaade vilde imidlertid, navnlig ved Forsikringer paa to eller flere Liv, føre til saa vidtløftige og komplicerede Regler, at det maatte fortales alene af denne Grund; og kan man saaledes af rent praktiske Hensyn